

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **P. Č.,**
bytem B.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského Kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, č. j. KK/463/DS/19-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného,

kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru dopravy ze dne 2. 1. 2019, č. j. MUSO/53/2019/OD/VEVL, jímž byly pro nedůvodnost zamítnuty jeho námitky proti záznamům bodů, kterými bylo dosaženo v registru řidičů 12 bodů ke dni 5. 11. 2018, a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů byl potvrzen.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce nejprve stručně shrnul průběh správního řízení. Následně uvedl, že odvolací správní orgán zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu účastníka řízení.
3. Dále žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí odvolacího správního orgánu, Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j.: MSK 49924/2014 vydané ve věci shodné, z něhož je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. V podané žalobě poté žalobce poukazoval i na rozhodnutí stejného odvolacího správního orgánu ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014 či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, z nichž podle něj vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, tj. skutečnost, že se odvolacího správního orgánu zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body do bodového hodnocení řidiče, a to zejména na základě podaného odvolání. Obdobný postup je podle žalobce rovněž zřejmý z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3.
4. Žalobce v podané žalobě následně poukazoval na existenci zásady legitimního očekávání, která se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens) užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přilehlavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.
5. Dále žalobce upozorňoval na skutečnost, že ve svém odvolání napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá podle žalobce o praxi jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Žalobce byl toho názoru, že takovéto oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce k tomu dále uvedl, že sice respektuje názor správního

orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování podle něj nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí.

6. Žalobce namítal, že z přiložených rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku a série GF/2013 číslo bloku vyplývá, že tato nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí a naproti tomu rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifičnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci.
7. Obecně podle žalobce není podklad způsobit zejména za následující situace. V případě porušení být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezpečnostním pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“ kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, kdy pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Rovněž údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.
8. Konkrétně k jednotlivým pokutovým blokům ze dne 5. 11. 2018, 2. 3. 2018, 29. 7. 2017 a 7. 3. 2017 žalobce namítal, že v kolonkách č. 1-4 není přesně zajištěna osoba přestupce, kdy údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsány požadované údaje, například požadavek na uvedení rodného čísla a data narození. Rovněž ověření totožnosti není dle popisu uvedeného v předmětném rozhodnutí dostačující. V kolonce č. 5 není přesně zajištěna doba spáchání přestupku, kdy zde není přezkoumatelným způsobem uvedena doba spáchání přestupku, údaje o datu a čase spáchání přestupku nejsou uvedeny, jsou vlivem zápisu nečitelné, nejsou uvedeny kompletně. Dále v inkriminovaném rozhodnutí

není jednoznačně stanovené místo spáchání přestupku, kdy údaj o místě neobsahuje veškeré údaje potřebné pro přesné stanovení místa. Název obce zde není úplný resp. uveden v nesrozumitelné zkratce. Obdobně i název ulice, na níž mělo ke spáchání přestupkového jednání dojít. Z popisu přestupkové jednání, tak jak je v rozhodnutí uvedeno, nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsání jednání, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, jenž měla být porušena. Rovněž právní kvalifikace této povinnosti, zapsaná ve zkratkovitém zápisu, kdy z tohoto není zjevné, o jakou konkrétní právní normu se v tomto případě jedná, resp. její konkrétní část, kdy ze zápisu sice vyplývá porušení § 6, ovšem již ne jakého bodu či písmena atd. V kolonce č. 6 je uvedena zkratkovitě právní kvalifikace přestupkového jednání, kterého se měl účastník dopustit a opět vyplývá pouze jednoznačné označení paragrafu konkrétní právní normy, ovšem ostatní body atd. již nikoli, což je zejména u právní kvalifikace protiprávního jednání vada značná, která znemožňuje přesné určení tohoto jednání a tedy i odpovědnost účastníka za toto jednání. S ohledem na zápis též znemožňuje posouzení oprávněnosti uložené sankce a neposkytuje jednoznačný odkaz na právní kvalifikaci domnělého protiprávního jednání. Údaje v této kolonce jsou dále při své vágnosti a neodbornosti ve svém zápisu také částečně nečitelné a tím dále potvrzují formální nesprávnost napadeného rozhodnutí. V kolonce č. 7 není zcela zřetelná výše uložené sankce a není tak možná ověřit, zda jednotlivé údaje zde uvedené, tedy výše uložené sankce číslem a slovy, spolu korespondují. Údaj o výši sankce chybí, či není úplný.

9. Rovněž v kolonce č. 8 (u pokutových bloků ze dne 5. 11. 2018, 2. 3. 2018, 29. 7. 2017) není podle žalobce přezkoumatelným způsobem uvedeno, zda bylo přestupkové jednání spácháno úmyslně či z nedbalosti. A v kolonkách č. 9-11 u pokutových bloků ze dne 5. 11. 2018, 2. 3. 2018, 29. 7. 2017 a v kolonkách č. 8-9 u pokutového bloku ze dne 7. 3. 2017 není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno a vlivem zápisu zde není přezkoumatelné, zda jsou zde uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně podpisu této oprávněné osoby. Rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost daného rozhodnutí. Z rozhodnutí také není zřetelný podpis účastníka, kdy tento prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení.
10. S ohledem na shora uvedené žalobce zpochybnil způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Podle žalobce nebylo tedy bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud ČR v rozhodnutí č. j. 4 As 127/2014-39.
11. Závěrem žalobce uvedl, že na základě výše uvedených skutečností a výtek, ke každému konkrétnímu záznamu v bodovém hodnocení žalobce, se žalobce domáhá, aby se věcně a místně příslušný soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Toto by měl příslušný soud učinit zejména s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu 4 As 127/2014-39. Podle žalobce nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 5. 11. 2018, 2. 3. 2018, 29. 7. 2017 a

7. 3. 2017.

12. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že podstatou podané žaloby je tvrzení žalobce, že nebyly respektovány odvolací důvody a že se žalovaný údajně naprosto nezabýval jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu nebo že některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch odvolatele, dále že měl žalovaný zcela ignorovat rozhodování jiných odvolacích správních orgánů v údajně shodných věcech.
14. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že při svém rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy žalobce podané námitky nikterak nespecifikoval, pouze uváděl obecná pravidla pro případy přezkumných řízení a na těchto obecných proklamacích vystavěl i svou teorii nerespektování odvolacích důvodů a nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů. Požadavek na vyžádání pokutových bloků bez konkretizace námitek, později, namísto seznámení se s dalšími (správním orgánem prvého stupně vyžádanými) podklady, tzn. pokutovými bloky, podal žalobce žádost o přerušení námitkového řízení proti zaznamenaným bodům v kartě řidiče, neboť si podal podnět na přezkumné řízení posledního ze zaznamenaných bodů za přešůpek v dopravě (za nepřipoutání se řidiče bezpečnostním pásem za jízdy). Jednotlivé kroky žalobce podle žalovaného svědčí o účelovosti unifikovaného podávání zpočátku obecných námitek, které postupně rozšiřuje a později konkretizuje tak, aby mohl správní orgány napadat, že se jimi nezabývaly, a to vše ve snaze prodluřovat řízení bez relevantních důvodů.
15. Žalovaný dále poukazoval na skutečnost, že se žalobce nedostavil k seznámení s vyžádanými pokutovými bloky. Přesto v doplněných důvodech v odvolání namítal nezpůsobilost všech pokutových bloků k záznamům bodů. Nic nesvědčí o tom, že by žalobce uplatnil námitky bez zbytečného odkladu tak, jak předepisuje ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu, které posiluje koncentrační zásadu správního řízení.
16. Následně žalovaný uvedl, že při svém rozhodování vycházel z obecné zásady volného hodnocení důkazů, souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a především z vymezené podstaty řízení o námitkách v bodovém hodnocení řidiče. V řízení o námitkách proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tzn. zda počet zaznamenaných bodů (za porušení vybraných povinností stanovených přílohou k zákonu o silničním provozu) odpovídá spáchanému přestupku, zda je zapsán příslušnému přestupci atd. Žalovaný se při svém rozhodování opíral nejen o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2016, č. j. 4 As 3/2014-39, ale rovněž vycházel ze znalostí nabytých svou úřední činností. K indiciím svědčícím o účelovosti postupu identického právního zástupce (s cílem prodluřovat řízení) se žalovaný vyjádřil v odůvodnění žalobou napadeném rozhodnutí. Odkazem na zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu považoval žalovaný důvodnost podaného odvolání za účelovou, bezpředmětnou a lichou, jestliže v době probíhajícího řízení o námitkách proti zaznamenaným bodům v kartě řidiče nebyly žalobcem vysloveny či konkretizovány pochybnosti o spáchaných skutcích jako takových. Záznamy bodů byly provedeny v

souladu s ustanovením § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně neměl od žalobce v době rozhodování k dispozici takové důkazní prostředky, které by opodstatňovaly uplatňované námitky. Žalobce neuvedl ani takové skutečnosti, které by oznámení Policie ČR o uložení pokut v blokovém řízení zpochybňovaly.

17. Podle žalovaného žalobce žádné důkazy ke zpochybnění přestupků nenavrhнул, ani neuvedl konkretizaci zpochybnění přestupků. Svůj názor odvolací správní orgán čerpal z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, kdy posoudil pečlivě právní otázku, zda v projednávané věci došlo na základě námitek ke zpochybnění údajů v oznámení a dospěl k závěru, že obsahem postupně uplatňovaných (zužujících a znovu rozšiřujících se) námitek tomu tak nebylo. Žalovaný z podstaty věci vycházející z principu zákazu zneužití práva nemohl připustit, natož pak participovat na žalobcem zvolených obstrukčních praktikách, a proto nemohl jinak - než se ztotožnit s postupem správního orgánu prvního stupně a odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit. Podle žalovaného nelze přijmout tvrzení žalobce o nezpůsobilosti pokutových bloků k záznamu bodů, jestliže jejich posouzení s podrobným popisem jednotlivých údajů z pokutových bloků v porovnání s oznámeními bylo beze zbytku provedeno správním orgánem prvního stupně, který má povinnost zaznamenat body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin. Zápisy bodů jsou v napadeném rozhodnutí řádně a dostatečně zdůvodněny.
18. Závěrem žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné a žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

19. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s tímto postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

21. Žaloba není důvodná.
22. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 8. 11. 2018, který byl žalobci doručen dne 14. 11. 2018, oznámil městský úřad žalobci, že ke dni 5. 11. 2018 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Žalobce podal včasné námitky, v nichž nesouhlasil se všemi záznamy bodů a navrhl doplnit dokazování o rozhodnutí o přestupcích. Městský úřad si následně vyžádal pokutové bloky k jednotlivým přestupkům. Následně městský úřad vydal dne 2. 1. 2019 rozhodnutí, jímž zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a potvrdil záznam bodů v registru řidičů. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

23. Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů byly pokutové bloky, na základě kterých byla vyhotovena jednotlivá oznámení o spáchání přestupku.
24. Ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům soud zjistil ze správního spisu následující skutečnosti.
25. Blok série AC/2017 č..... k přestupku ze dne 5. 11. 2018 (dále jen „*přestupek A*“): přestupkové jednání shrnuto slovy „5. 11. 2018, 9:35 hod, sil. č. II/210, směr Podlesí, RZ:....., § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb., řidič mv nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“ a kvalifikováno jako „*přestupek dle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.*“, uložena pokuta ve výši 200 Kč. U věty „*Souhlasím s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části B bloku dne 5. 11. 2018*“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 3 body).
26. Blok série AC/2017 č..... k přestupku ze dne 2. 3. 2018 (dále jen „*přestupek B*“): přestupkové jednání shrnuto slovy „2. 3. 2018, 15:00, I/20 Kr. Údolí – Útvina, za jízdy nepřipoután bezp. pásem – řidič, nepřipoutané dítě vzadu, § 6/1a) + § 6/1d) zák. č. 361/2000 Sb., RZ:..... - VW Golf - žlutá,“ a kvalifikováno jako „*přestupek dle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.*“, uložena pokuta ve výši 500 Kč. U věty „*Souhlasím s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části B bloku dne 2. 3. 2018*“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 4 body).
27. Blok série AC/2017 č..... k přestupku ze dne 29. 7. 2017 (dále jen „*přestupek C*“): přestupkové jednání shrnuto slovy „09:30 hod., Třebeň, při jízdě v OA r. z. jako řidič nebyl připoután dle ust. § 6/1a) z. č. 361/2000 Sb.“ a kvalifikováno jako „*přestupek dle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.*“, uložena pokuta ve výši 500 Kč. U věty „*Souhlasím s projednáním přestupku v příkazním řízení na místě, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části B bloku dne 29. 7. 2017*“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 3 body).
28. Blok série JL/2015 č..... k přestupku ze dne 7. 3. 2017 (dále jen „*přestupek D*“): přestupkové jednání shrnuto slovy „SOI 30-35, 7. 3. 2017 v 10:10 hod. Svatava ul. Sadová, řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem, propadlá TK 2/17, § 6/1a, § 5/1a z. č. 361/2000 Sb.“ a kvalifikováno jako „*přestupek dle § 125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.*“, uložena pokuta ve výši 200 Kč. U věty „*Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 7. 3. 2017*“ se nachází podpis žalobce (přestupek za 3 body).
29. Žalobce uplatnil v podstatě dvě žalobní námitky: Žalobce jednak namítl, že žalovaný nerespektoval ustálenou rozhodovací správní praxi k důkazní nezpůsobilosti pokutových bloků a dále že pokutové bloky jsou vzhledem k jejich vadám nezpůsobilé býti podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.
30. Nejprve se soud věnoval posouzení námitky porušení zásady legitimního očekávání na základě ustálené správní praxe. Tuto námitku žalobce formuloval tak, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný nevypořádal námitku ustálené rozhodovací správní praxe doloženou správním rozhodnutím k doplnění odvolání, konkrétně rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje sp. zn. MSK 49924/2014 ze dne 24. 4. 2014. V žalobě žalobce dále odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje sp. zn. MSK 126113/2014 ze dne 22. 10. 2014 a sp. zn. MSK 121761/2014 ze dne 12. 11. 2014, dále na rozhodnutí Městského úřadu Písek čj. MUPI/2014/34902/CH-

nám.BH/3, ze dne 19. 1. 2015.

31. V napadeném rozhodnutí soud ověřil, že se žalovaný touto námitkou nezabýval. Ze správního spisu soud zjistil, že namítaná čtyři správní rozhodnutí k doplnění svého odvolání žalobce nepřiložil a v odvolání je ani nezmínil.
32. Proto soud nemohl přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný nerefletoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky (rozhodnutí vydaná správními orgány v jiných věcech), neboť namítaná čtyři správní rozhodnutí žalobce v odvolacím řízení neuplatnil (ani je neoznačil, ani je nepředložil), a proto žalovaný nemohl pochybit, pokud je v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádával (viz § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu).
33. Obiter dictum soud dodává, že všechna čtyři správní rozhodnutí žalobce přiložil k žalobě. I kdyby je žalobce v odvolacím řízení řádně uplatnil, tato námitka by nebyla důvodná. Případně existující rozdílná správní praxe byla již judikatorně vyřešena rozhodovací činností Nejvyššího správního soudu: Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019, č. j. 8 As 219/2018-58, vyplývá, že *„Zdejší soud se dále zabýval dalším okruhem stěžovatelčiných námitek, podle něhož se žalovaný nijak nevypořádal s námitkou spočívající v jeho odchýlení se od rozhodování jiných správních orgánů. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se k odlišným rozhodnutím jiných správních orgánů vyjádřit nemohl, neboť stěžovatelka pro dokazování konkrétně neoznačila žádná taková rozhodnutí. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že stěžovatelka v žalobě krajskému soudu uvedla, že žalovanému s doplněním odvolání v příloze doručila i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, které se mělo týkat věcně shodného případu. Takové tvrzení však nemá oporu ve správním spisu, neboť žalobkyně v odůvodnění odvolání výše označené rozhodnutí ani neoznačila, ani nepřiložila. Tato stěžovatelčina námitka tedy neobstojí, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zdůvodnil, proč se blíže nevypořádal s jinou rozhodovací praxí správních orgánů. Zdejší soud souhlasí s názorem krajského soudu, že není žádoucí, aby rozhodovací praxe správních orgánů v různých krajích byla příliš rozdílná. Zároveň však souhlasí, že pouhá skutečnost, že jiný správní orgán rozhodl podle názoru stěžovatelky ve stejné věci jinak než žalovaný, neznamená, že tomu tak skutečně bylo. Sjednávání rozhodování správních orgánů se vztahuje pouze na skutkově stejné anebo velmi podobné případy. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje předložených stěžovatelkou krajskému soudu však není zřejmé, že se v těchto řízeních jednalo o skutkově stejné případy, jako je ten stěžovatelčin. Nebylo předmětem řízení před krajským soudem detailně posuzovat skutkové okolnosti jiných řízení před správními orgány.“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019, č. j. 6 As 252/2018 - 49, platí, že *„Navíc, i kdyby daná rozhodnutí skutečně potvrzovala jiný přístup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje při rozhodování skutkově i právně obdobných věcí, nelze přehlížet, že se jednalo o rozhodovací praxi jiného odvolacího orgánu, kterou žalovaný nebyl striktně vázán, notabene měl-li za to, že sám postupuje v souladu s judikaturou, na kterou v odůvodnění svého rozhodnutí odkazoval.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. února 2019, č. j. 1 As 467/2018 - 40, je uvedeno, že k porušení zásady legitimního očekávání nedojde, pokud se žalovaný *„(...) s argumentací stěžovatele a jeho odkazem na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje vypořádal, a to tak, že poukázal na ustálené závěry judikatury Nejvyššího správního soudu. K tomu Nejvyšší správní soud podotýká, že na existenci ustálené a jednotné správní praxe, která zakládá legitimní očekávání, jak o tom hovoří stěžovatelem odkazované usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, nelze usuzovat toliko*

z několika vybraných rozhodnutí konkrétního krajského úřadu. Obzvláště v situaci, kdy k dané otázce – konkrétně ke způsobilosti pokutových bloků pro provedení záznamu do evidence řidičů – již existuje ustálená judikatura správních soudů, je nutno k těm závěrům přihlídnout. Tuto povinnost mají i správní orgány.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. března 2018, č. j. 7 As 66/2018 – 32, platí, že „Poukaz na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek nepředstavuje podle názoru zdejšího soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno. Závěry stěžovatelem předložených rozhodnutí neodpovídají konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, o kterou se opřel žalovaný i při odůvodňování svého rozhodnutí, která tenduje k omezenému přezkumu podkladů sloužících jako podklad pro záznam bodů (mj. se opřel právě o shora citovaný rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44). Z důvodu, že žalovaný svůj postup řádně zdůvodnil (viz str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí), nelze dovozovat ani absenci náležitého odůvodnění, pro kterou by bylo třeba jeho rozhodnutí zrušit.“ Z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. března 2018, č. j. 30 A 26/2017 – 64, vyplývá, že „(...) zásada legitimního očekávání, kterou lze charakterizovat i jako zásadu formální spravedlnosti, která bezprostředně souvisí se zásadou nestranného rozhodování každé věci, znamená, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt i řadu společných znaků. Uvedená zásada má zajistit, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Neznamená však, že by například všechny správní orgány v celé České republice byly zavázány postupovat unifikovaně, neboť by to znamenalo zavedení precedenčního systému práva, navíc do soustavy správních orgánů, což však tato zásada nesleduje. Zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád, nezaručuje však účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Prvostupňový správní orgán vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil.“ V rozsudku ze dne 26. dubna 2018, č. j. 7 As 123/2018 – 35, Nejvyšší soud uvedl, že „(...) přitakává krajskému soudu i v tom, že postup žalovaného neporušil zásadu legitimního očekávání. Jak zdejší soud uvedl již v rozsudku ze dne 26. 3. 2018, č. j. 7 As 66/2018 - 32 (v němž bylo posuzováno identické tvrzení účastníka řízení zastupovaného stejným advokátem jako v nyní projednávané věci), závěry stěžovatelem předložených rozhodnutí neodpovídají konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, o kterou se opřel žalovaný i při odůvodňování svého rozhodnutí, která tenduje k omezenému přezkumu podkladů sloužících jako podklad pro záznam bodů (mj. se opřel právě o shora citovaný rozsudek ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44). Z důvodu, že správní orgán I. stupně (viz stranu 4 prvostupňového rozhodnutí) i žalovaný (viz stranu 5 rozhodnutí o odvolání) svůj postup spočívající v nepřevzetí závěrů jiných správních orgánů zdůvodnili, nelze dovozovat ani absenci náležitého odůvodnění, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí správních orgánů zrušit. Žalovaný pak dostal i dalším povinností odvolacího správního orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 2 As 73/2012 - 20, či ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109). Stejně tak své zákonné povinnosti splnil správní orgán I. stupně (který mj. náležitě zhodnotil jednotlivé pokutové bloky).“

34. Soud shrnuje, že napadené rozhodnutí nezákonnost pro nevypořádání odlišné správní

praxe nevykazuje, protože žalobce v průběhu správního řízení žádnou konkrétní odlišnou správní praxi ani netvrdil, ani neprokázal.

35. Dalším okruhem žalobních námitek bylo, že žalovaný pochybil, pokud přes námitky žalobce neposuzoval podklady pro záznam bodů. Žalobce pak vyjádřil námitky nezpůsobilosti být podkladem pro záznam bodů ohledně konkrétních specifikovaných bloků.
36. Soud považuje za vhodné nejprve shrnout dosavadní komplexní a ustálenou judikaturu ve vztahu k posouzení způsobilosti podkladů pro záznam bodů a poté vypořádá jednotlivé námitky žalobce vůči konkrétním blokům.
37. Soud předesílá, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 LZPS. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat body za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).
38. Charakter řízení o námitkách a charakter řízení o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají, je zásadně odlišný (srov. rozsudek ze dne 26. dubna 2018, č. j. 7 As 123/2018 – 35). V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek stanovený zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchaní jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atp. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44 (na nějž Nejvyšší správní soud opakovaně ve své následné judikatuře odkázal – např. rozsudek ze dne 26. dubna 2018, č. j. 7 As 123/2018 – 35), v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchaní přestupku nedošlo.
39. V řízení o námitkách proti zaznamenání bodů se zkoumá pouze a jedině to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Pokud však jde o samotný akt, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na

odvolací instanci ani na správním soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 spr. řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103). Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že každé takové rozhodnutí bude způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Způsobilost podkladu totiž závisí také na tom, zda tento podklad obsahuje dostatek údajů umožňujících subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je tedy dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku.

40. V rozsudku ze dne 13. února 2018, č. j. 3 As 82/2017 – 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že *„Řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) dle zákona o přestupcích, a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu je ustálenou judikaturou správních soudů důsledně rozlišováno. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností (zde Magistrát města Ústí nad Labem) je v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Správní orgán v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné, zákonné a nezměnitelné až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). (...) Řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, ať již v podobě rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenabízí. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011 – 87: „Řízení o námitkách sice není řízením o přestupku samotném a správní orgán by se jistě nemohl zabývat vadami postupu či rozhodnutí o přestupku, ovšem musí vážit námitku, že tato pokuta mu nikdy nebyla uložena. Úspěch takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů.“ To znamená, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít. (...) Správní orgány se tedy v námitkovém řízení nemohou zabývat správností a zákonností aktů orgánů veřejné moci (zde pokutových bloků). Musí však zkoumat, zda tyto bloky splňují základní formální náležitosti pokutového bloku a současně nejsou nesrozumitelné či vnitřně rozporné.“*
41. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. ledna 2019, č. j. 8 As 77/2018 – 47), podle něhož *„(...) v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů správní orgán posuzuje pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam v registru řidičů proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání. Správní orgán přitom není oprávněn posuzovat správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden; na tyto akty je třeba hledět jako na správné a zákonné až do okamžiku, kdy je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným způsobem prohlásí za*

nezákonné a zruší je. Namítaná pochybení by dle judikatury Nejvyššího správního soudu musela být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 123b zákona o silničním provozu by nebylo možné vůbec použít pro jejich nesrozumitelnost či nicotnost.“

42. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, vyplývá, že pokutový blok nelze po obsahové stránce posuzovat s rigidní přísností: „Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.“
43. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019, č. j. 6 As 252/2018 - 50, platí, že „Blokové řízení je zkráceným a velmi zjednodušeným typem správního řízení, jehož podstata je postavená na procesní ekonomii řízení a spočívá v rychlém, neformálním projednání a vyřízení přestupku zpravidla přímo na místě po jeho zjištění. V praxi správní orgán zpravidla ve velice krátkém čase projedná pachatelův přestupek a uloží mu za něj přiměřenou sankci, pokud s tím pachatel přestupku souhlasí. Do značné míry tak může splývat samotné řízení s jeho výsledkem – uložením pokuty za pomoci bloku.“
44. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. března 2019, č. j. 8 As 219/2018-59, vyplývá, že „Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že ačkoliv skutečně nemůže stěžovatelka přebírat odpovědnost za správnost vydaných blokových pokut namísto policejních orgánů, nelze opominout skutečnost, že je její podpis připojen na všech předmětných blokových pokutách, což sama nezpochybňuje. Tato skutečnost jen podporuje přesvědčení zdejšího soudu, že není pochyb o správnosti a pravdivosti údajů obsažených ve vydaných pokutových blocích, především pak o tom, že se přestupky skutečně staly a že se jich dopustila stěžovatelka. Podle § 84 přestupkového zákona lze přestupek projednat uložením blokové pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit; pokud tedy stěžovatelka jednotlivé bloky o uložení pokuty za spáchané přestupky podepsala, stvrdila tím minimálně skutečnost, že je ochotna pokutu zaplatit. Lze si jen těžko představit, že by tak učinila, pokud by se domnívala, že se přestupku nedopustila. Z toho je tedy možné vyvodit, že policejní orgán každý z daných přestupků spolehlivě zjistil.“
45. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru,

než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“ (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2018, č. j. 7 As 123/2018 – 35).

46. K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013, č. j. 4 As 8/2013 - 27, v němž uvedl, že je „zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil.“
47. V rozsudku ze dne 13. února 2018, č. j. 3 As 82/2017 – 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že i přesto že pokutovému bloku chybí některá z náležitostí, mohou nastat jeho účinky a může být podkladem pro zápis bodů. „Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 8 As 69/2011 – 40, dle kterého za pravomocný, a tedy ani za způsobilý být podkladem pro zápis bodů do registru, nelze např. považovat pokutový blok, na kterém chybí podpis přestupce, neboť okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je současně i okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Nelze také přehlížet, že policista vypisující blok je omezený místem na pokutovém bloku, což třeba při zkoumání pokutových bloků zohlednit, a nelze je proto posuzovat příliš přísně (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20). (...) na pokutovém bloku ob stojí vada či chyba, která nesměřuje ke zpochybnění skutečnosti, že se stěžovatel dopustil přestupku. Pouhá skutečnost, že je údaj obtížně čitelný, ještě sama o sobě nečiní blok nezpůsobilým podkladem pro záznam bodů. (...) je zřejmé, že ‚R‘ znamená rychlost, ‚50‘ je označení nejvyšší dovolené rychlosti a ‚75‘ značí naměřenou rychlost. (...) ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru tedy dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen“.
48. Při posouzení žaloby žalobce se soud řídil výše popsány mi právními východisky a judikaturou Nejvyššího správního soudu.
49. Soud dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, neboť si pro řízení o žalobcových námitkách proti provedeným bodovým záznamům vyžádal konkrétní pokutové bloky.
50. Soud předesílá, že žalobní námitky ke všem čtyřem pokutovým blokům týkajícím se přestupků A, B, C a D jsou naprosto obecné a z jejich znění je zřejmé, že nejsou směřovány do konkrétních pokutových bloků, protože jsou formulovány v podstatě stejně vůči všem blokům. Je v nich nepravdivě souhrnně tvrzeno, že určité údaje v nich chybí (osoba přestupce, doba spáchání přestupku atd.). Žádná z námitek nesměřuje do konkrétního obsahu bloku, tj. co je v něm uvedeno a co a proč v něm chybí. Vypořádání námitek, které byly uplatněny totožně v odvolání i v žalobě, provedené napadeným rozhodnutím na str. 2 až 4 a prvoinstančním rozhodnutím na str. 1 až 2, soud proto plně

aprobuje a odkazuje na něj.

51. Soud shrnuje, že žalobce v prvoinstančním řízení žádné námitky proti pokutovým blokům týkajícím se přestupků A až D nevzněl, v námitkách toliko uvedl, že s veškerými záznamy v registru řidičů nesouhlasí. Proto prvoinstanční orgán nemohl při závěru o správnosti pokutových bloků pochybit a žalovaný nemohl pochybit při posouzení zákonnosti postupu prvoinstančního orgánu, protože pro odvolací přezkum platí, že je rozhodný stav ke dni vydání prvoinstančního rozhodnutí dle § 82 odst. 4 správního řádu, přičemž důkazní břemeno ohledně nesprávnosti údajů obsažených v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obecně tíží přestupce. Jelikož v posuzovaném případě žalobce žádné konkrétní informace vyvracející své deliktní jednání ve správním řízení neuvedl ani nenavrhl žádné důkazy a všechny čtyři bloky jsou naprosto průkazné a svědčí o oprávněnosti provedených záznamů bodů do registru řidičů, nemohlo na základě nezdůvodněných a obecných námitk žalobce dojít ke zpochybnění závěru o spáchání přestupků. Ničím nepodložená nekonkrétní tvrzení žalobce zpochybňující důkazy svědčící o spáchání přestupku nemohla být shledána ve správním řízení za dostačující pro jeho vyvinění a pro důvod v bodovém hodnocení body nezaznamenat.
52. Pokud jde o předmětné čtyři pokutové bloky, uvádí soud následující.
53. V bloku k přestupku A a C je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně data narození a ověření totožnosti z občanského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (jízda bez připoutání bezpečnostním pásem). Kolonka 7 obsahuje řádný údaj o zavinění, kolonka 8 sankci a v kolonce 9, 10 a 11 je řádně specifikováno místo a datum vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.
54. V bloku k přestupku B je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně data narození a rodného čísla a ověření totožnosti z občanského a řidičského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (jízda bez připoutání bezpečnostním pásem). Kolonka 7 obsahuje řádný údaj o zavinění, kolonka 8 sankci a v kolonce 9, 10 a 11 je řádně specifikováno místo a datum vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.
55. V bloku k přestupku D je v kolonkách 1 až 4 uvedena řádná a čitelná identifikace přestupce včetně data narození a rodného čísla a ověření totožnosti z řidičského průkazu přestupce. V kolonce 5 a 6 je řádně uveden den a hodina spáchání přestupku, místo spáchání přestupku, vyplývá z něj skutková podstata přestupku i jeho právní kvalifikace (jízda bez připoutání bezpečnostním pásem). Kolonka 7 obsahuje řádný údaj o sankci a v kolonce 8 a 9 je řádně specifikováno místo a datum vydání pokutového bloku, jednající úřední osoba a přestupce včetně podpisů. Soud odkazuje na výše uvedenou citaci obsahu tohoto pokutového bloku s tím, že všechny námitky žalobce ve vztahu k tomuto bloku jsou nedůvodné.
56. Žalobce dále v žalobě zpochybňoval argument, že přestupce svým podpisem na

pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a se správností takového rozhodnutí, neboť podle žalobce není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného *presumpcí* správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, (...) neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. února 2019, č. j. 1 As 467/2018 - 43 nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, publ. pod č. 2838/2013 Sb. NSS).

57. V rozsudku ze dne 13. února 2018, č. j. 3 As 82/2017 - 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „Ochota obviněného zaplatit pokutu v blokovém řízení je dle názoru Nejvyššího správního soudu podmínkou blokového řízení *sine qua non*, při jejímž splnění se bez dalšího vychází z toho, že jsou splněny všechny výše uvedené podmínky. S ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý stráží svá práva) se obviněný z přestupku udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem a následného zjišťování skutkového a právního stavu věci v běžném správním řízení, akceptuje skutková zjištění a z nich vyplývající závěry o spáchání přestupku a jeho právní kvalifikaci, které byly učiněny v blokovém řízení. V důsledku toho pak nabývají závěry přestupkového orgánu charakter nesporných zjištění, která tvoří podklad pro uložení sankce. Povaha blokového řízení tedy vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně zpochybňovala závěry učiněné v tomto řízení (srov. odstavce 30 - 32 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 - 65). Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek již orgány oprávněné ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení nevyhledávají žádné důkazní

prostředky a neprovádějí dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci (srov. odstavce 27 a 28 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 - 65).“

58. Pokud žalobce odkazoval na bloky série HG/2014 číslo bloku, série GF/2013 číslo bloku a série FC/2013 číslo bloku, pak jednak tyto nebyly podkladem rozhodnutí v posuzovaném správním řízení, tudíž správní orgány nemohly pochybit, nevypořádaly-li je, a dále tyto listiny nijak nepodporují žalobní argumentaci, protože se případu žalobce nikterak netýkají.
59. Ani druhý okruh žalobních námitek tedy nebyl důvodný.
60. Žalobu soud proto vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

61. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně ve vyjádření k žalobě vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. února 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu